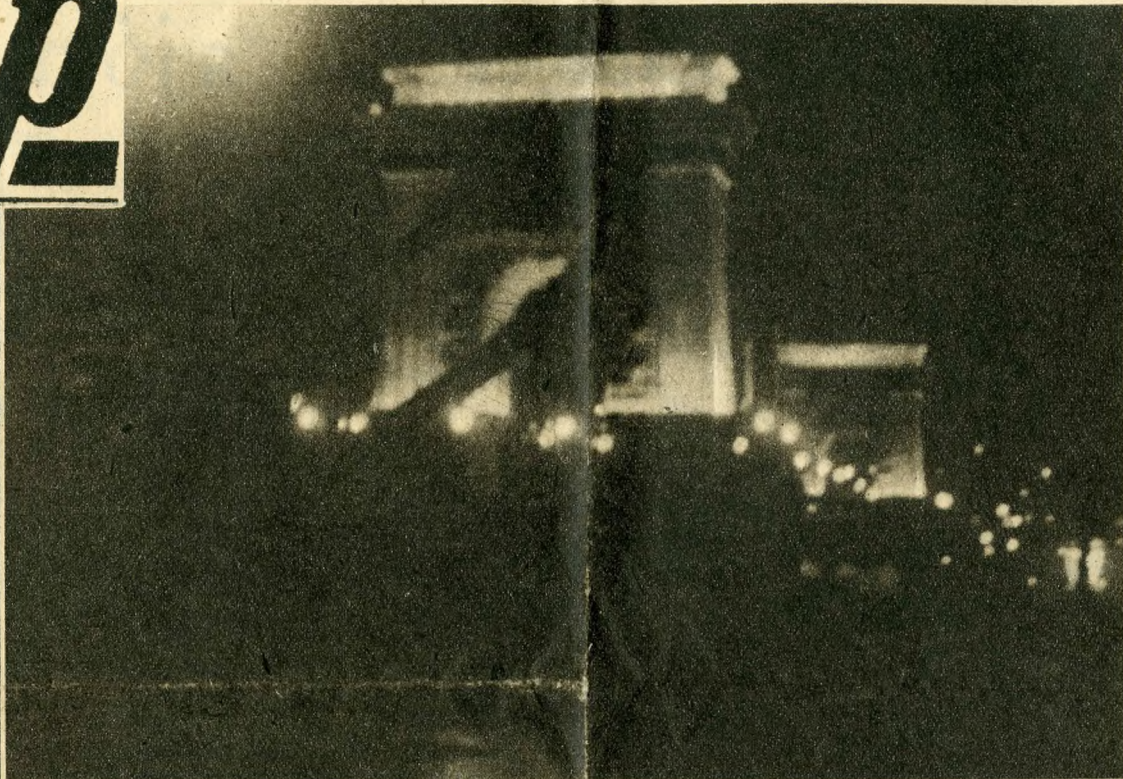

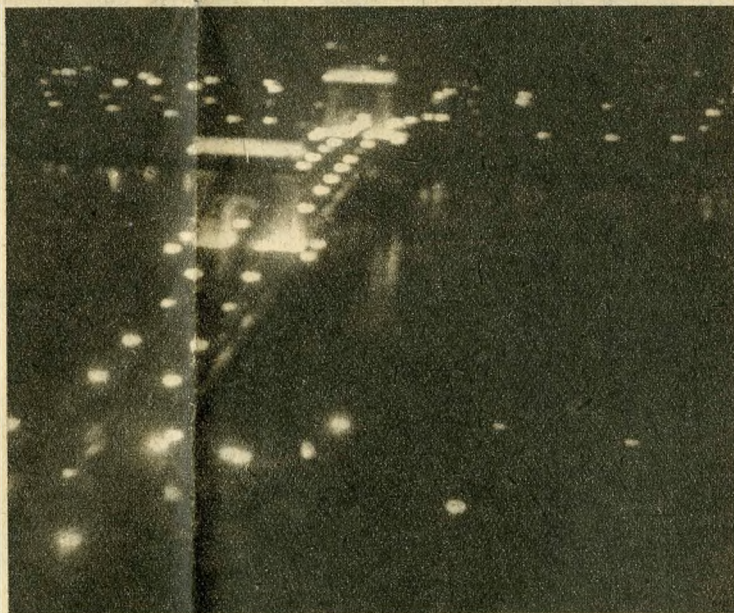
FÉNYÁRBAN A LÁNCHÍD

P

A forrasztárok lerakták a hegesztőlámpákat, a szegecselőket a tompán csattogó légkalapácsot. A bádgosok letették a lemezvágókést, a kőfaragók pihenni küldötték a vésőt, az útburkolók végeztek a kövezéssel és ekkor jöttek a villanyszerelők, kábelekkkel, feszültségmérőkkel, a szigetelt vezetékkel és az izzókkal, a reflektorokkal. A híd áll és a híd hosszában állnak a vaskeretes, higanygőzös lámpák is. És kedden, a novemberi estében kigyúltak a fények az új híd, a Duna felett...

Az Alagúttól az Akadémiáig, Budától Pestig ötvenkét erőszaggal, higanygőzös, kékesfényű hídlámpa szórja e novemberi estén a próbavilágítás messziszugárzó fényeit. A híd lveinek alsó részét és a két tartópillért kétszáz élessugarú fénylámpa világítja meg. És a világítás érvényre juttatja az új hídpillér minden szépségét, a kőfaragások plasztikáját. Sugaras fényglória vonja be a Népköztársaság címerét a pillér homlokzatán. A centenáriusára újjáépült, élvizemmel nyilvánított Láncidat erősebbé, teherbíróbbá építették dolgozóink a régienél. Az új híd szilárdabb pillérekre épült, mint elődje. A felszabadult dolgozó nép emelte!

A világítás monumentális. Most tűnik fel, mennyire gloccses, méltatlan volt a Horthy-fasizmus lámpafüzére ezen a hídon. A kivilágított hídhöz valóságos népvándorlás indul. Eljött a budapesti nép és olvassa a híd egyik — már kivilágított — feliratát. »Ujjáépült a hároméves népgazdasági terv húsz hónapja alatt,

Hirdesse ez a híd a felszabadított nép teremtményességét, a magyar munkás, mérnök, tudós alkotókészségét és munkalendületét.« A híd fénye messze sugárzik, a Dunára ereszkedő ködön át Csepelre, Óbudáig világít. Mint egy hatalmas ékszer feszül a Duna fölött: az új híd, a város, Budapest új büszkesége.